

Arrest

nr. 273 471 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. J.P. LIPS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 27 april 2019 wordt verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen. De volgende dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming.

1.1.1. Op 17 mei 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 18 juni 2019 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.1.2. Nadat verzoeker op 15 juli 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat hij wordt toegelaten tot het grondgebied, beslist de

commissaris-generaal op 10 juni 2020 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 21 januari 2021 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad van State beslist bij beschikking nr. X van 26 maart 2021 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.2. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 16 april 2021 een tweede verzoek in om internationale bescherming. Nadat de commissaris-generaal op 21 mei 2021 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) op 31 januari 2022 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, O. S. M. A. (...), bent een Palestijnse burger van Arabische origine. U bent geboren op (...) 1991 in Gaza en u bent een soennitische moslim.

Uw familie behoort tot de oorspronkelijke bewoners van Gaza. U heeft een broer, A. K. S. M. (...), die in België verblijft. Hij diende op 2 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in en op 27 december 2021 betekende het CGVS hem een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U woonde vanaf uw geboorte tot begin 2016 in Khan Younes bij uw ouders. Daarna ging u aan de hand van vervalste documenten naar Israël waar u gedurende twee jaar illegaal werkte als arbeider. In november 2018 werd u echter opgepakt door de Israëlische autoriteiten en omdat u geen geldige verblijfsdocumenten had werd u vervolgens terug naar Gaza gestuurd via de grenspost Erez. Bij uw aankomst aan de Palestijnse kant werd u door Hamas ondervraagd. Ze hebben u vragen gesteld over de reden waarom u naar Israël ging en of u daar in contact kwam met de Israëlische inlichtingendienst. Na de ondervraging werd u vrijgelaten. Hamasleden vertelden u erbij dat u nog opgeroepen zou worden en dat u zich dan moest komen melden. Op 15 januari 2019 kreeg u een eerste oproepingsbrief van de Interne Veiligheidsdienst van Hamas. Vervolgens meldde u zich in het ondervragingsbureau aan. U kreeg dezelfde vragen over de redenen en details van uw verblijf in Israël. Ze hebben ook uw gsm gecontroleerd en gekeken naar uw foto's. Hamas wilde zeker zijn dat u geen gevaar vormde voor Gaza. U werd vrijgelaten omdat er geen bewijs tegen u werd gevonden. Later, op 8 februari 2019, kreeg u een tweede oproepingsbrief van de Interne Veiligheidsdienst waarop u zich nogmaals hebt gemeld. U werd nogmaals ondervraagd en vrijgelaten. Een derde oproepingsbrief kreeg u op 28 maart 2019. U hebt zich begeven naar de Interne Veiligheidsdienst waar u opnieuw ondervraagd en daarna vrijgelaten werd. U werd nog een paar keer opgeroepen maar die oproepingsbrieven bent u ondertussen kwijtgeraakt. U vermeldt dat u tijdens de ondervragingen een klap kreeg en geduwd werd. U kon de stresserende situatie niet meer aan en vreesde valselijk beschuldigd te worden door Hamas en bijgevolg een oneerlijke straf te krijgen. Daarom besliste u het land te verlaten. U regelde zelf uw vertrek en betaalde 7000 dollar om door de grenspost Rafah te vertrekken. U regelde een toelatingsdocument voor Jordanië door zich voor te doen als zieke en een met de hulp van een valse Belgische identiteitskaart. Zo verliet u Gaza op 16 april 2019.

U nam een vlucht van Caïro naar Jordanië waar u een verdere vlucht nam naar Brussel. In de luchthaven van Brussel hebt u uw Palestijns paspoort vernietigd en daarna uw verzoek om internationale bescherming gedaan op 28 april 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van de eerste pagina van uw Palestijns paspoort, de kopie van uw rijbewijs, de kopieën van drie oproepingsbrieven die u kreeg van Hamas, de kopie van uw familiesamenstelling, de kopie van een aanhoudingsbewijs afgegeven door de Israëlische autoriteiten en de kopie van uw laissez-passer voor Israël.

Op 20 mei 2019 ontving u van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekende u beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 18 juni 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrest 222797). De RvV volgde de motieven van het CGVS betreffende de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, maar

wenste bijkomend onderzoek naar uw identiteit en afkomst uit Gaza, en meer bepaald uw verblijf in Gaza voor uw komst naar België. Op 5 juli 2019 werd u nogmaals gehoord door het CGVS.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legde u volgende bijkomende documenten neer: foto's van schade aan woning, kopies van de identiteitsdocumenten van uw familieleden, een kopie van uw diploma van het middelbaar, een kopie van de medische documenten voor Jordanië, een kopie van uw bankkaarten, de envelop waarin u documenten werden toegestuurd en het e-mailadres van waaruit u documenten werden toegestuurd.

Op 12 juni 2020 ontving u van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekende u op 13 juli 2020 opnieuw beroep aan bij de RvV. Op 21 januari 2021 bevestigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS (arrest 247955). Op 20 april 2021 ging u bij de Raad van State in beroep tegen het arrest van de RvV. Dit beroep werd verworpen.

Op 16 april 2021 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich volledig op dezelfde feiten als die van u eerste verzoek om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u in Gaza bij verstek te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar. Ter staving van uw verklaringen legde u nog een vervallen paspoort voor, een factuur dat uw bedrijf hier in België had aangerekend aan een bedrijf uit Israël, een kopij van het vonnis waarbij u tot 10 jaar gevangenisstraf bij verstek werd veroordeeld en tenslotte de officiële toestemming die Israël u destijds had verleend om het land binnen te komen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming zich volledig baseert op dezelfde feiten als die van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 6). Dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een weigeringsbeslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal die in hoger beroep werd bevestigd door de RvV. Het CGVS en de RvV hechtten geen geloof aan de door u beweerde problemen in Gaza met de veiligheidsdiensten van Hamas, dit omdat (i) uw verklaringen getuigen van een gebrek aan details en doorleefdheid; (ii) u inconsistente verklaringen aflegde over het aantal ondervragingen en oproepingsbrieven die u kreeg; (iii) het niet logisch is dat Hamas u na elke ondervraging zomaar zonder enige voorwaarde zou vrijlaten terwijl zij van plan waren om u valselijk te beschuldigen van spionage; en

(iv) u probleemloos via Rafah Gaza heeft kunnen verlaten, wat erop wijst dat u niet in de specifiek negatieve aandacht van Hamas stond. De nieuwe verklaringen die u heden aflegt, zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, wel integendeel.

U verklaarde bij verstek te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. Uw broer zou door de Hamas autoriteiten verplicht zijn geweest om de zitting van de rechtbank waarbij u werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf, bij te wonen zodat hij u hiervan op de hoogte kon brengen. Het is evenwel opmerkelijk dat u noch uw broer een beroep zouden hebben gedaan op een advocaat om eventueel na te gaan wat uw juridische mogelijkheden zijn nadat u werd veroordeeld tot een dergelijke lange gevangenisstraf (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 53-56). In het vonnis is er sprake van een vrijlating na borgstelling. U werd naar aanleiding hiervan door het CGVS gevraagd of u ooit in het verleden werd vrijgelaten nadat u een borgsom had betaald. U vroeg zich vervolgens luidop af of er in het vonnis hiernaar was verwezen. U werd er op gewezen om enkel te antwoorden op de vraag en dus te verklaren of u ooit al dan niet na betaling van een borgsom bent vrijgelaten geweest. U liet nu optekenen dat u het echt niet meer wist. Dit is hoogst opmerkelijk. U werd erop gewezen dat dit moeilijk te aanvaarden is gelet op het feit dat u niet zo vaak bent ondervraagd en vastgehouden geweest. Het kan dan ook niet zo moeilijk zijn om met meer zekerheid te antwoorden op de hierboven gestelde vraag. U antwoordde nu dat u enkel een som geld had betaald voor het regelen van een tansiq. Uit dit antwoord kan aldus afgeleid worden dat u nooit op borgsom zou zijn vrijgelaten. U reageerde opnieuw met een erg vaag antwoord: 'ik kan mij niet herinneren iets te hebben betaald', maar voegde eraan toe dat u hiermee wilde zeggen dat u niets heeft betaald en niet dat u hierover twijfel wilde uitdrukken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 43-51). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw vader zich persoonlijk borg had gesteld bij één van de verschillende keren dat u werd vrijgelaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 72 en 73). Wat er ook van zij, uw verklaringen in dit verband zijn weinig overtuigend en roepen verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid, zoals ook al het geval was bij uw eerste asielaanvraag.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021.

U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

De argumenten die in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in dit verband werd aangehaald blijven onverkort gelden:

Zo haalt u zelf geen socio-economische redenen aan om niet te willen terugkeren naar Gaza. Uit uw verklaringen blijkt dat u een huis hebt in Gaza dat eigendom is van uw familie waar uzelf vroeger woonde en waar uw familieleden nog steeds wonen (CGVS 1 p. 3). Uw vader geniet van een ambtenarenpensioen als voormalige ambtenaar (CGVS 1 p. 8). Volgens uw verklaringen zijn jullie burgers en geen vluchtelingen, een groep die dikwijls tot de hoge socio-economische klasse behoort in Gaza (CGVS 1 p. 3, p. 11) (landeninformatie nr. 1). U en al uw broers en zussen hebben middelbare studies gedaan (CGVS 1 p. 9). Na uw studies hebt u zelfs een rijopleiding gevolgd en zo uw rijbewijs behaald in Gaza (CGVS 1 p. 12). Daarenboven bent u ook in staat om medische zorg te betalen in Gaza. U ging immers naar privé-dokters in geval van ziekte (CGVS 1 p. 11). Bijkomend wilt het CGVS opmerken dat u aangeeft dat u een bedrag van 7000 dollar betaalde om uw reis te bekostigen (CGVS 1 p.5) wat een aanzienlijk bedrag is en aldus een fraai beeld schetst over uw socio-economische situatie. (zie beslissing eerste verzoek om internationale bescherming).

Bovendien verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u hier in België een onderneming was gestart en dat u handel dreef met een bedrijf uit Israël waarmee u destijds in contact was gekomen toen u illegaal in Israël woonde. U legde een factuur voor waaruit bleek dat u voor een bedrag van 76 524 euro een bestelling had geplaatst bij het bovengenoemde Israëliisch bedrijf. U wilde ermee aantonen dat u wel degelijk een tijdlang in Israël heeft gewoond, iets waarvan u dacht dat dit in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet werd geloofd. U werd erop gewezen dat dit laatste niet in twijfel was getrokken in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 9-20). Het feit dat u op dergelijk grote schaal handel kan drijven met bedrijven uit onder andere Israël bevestigt zoals hierboven reeds werd aangetoond dat uw levensomstandigheden in Gaza allerminst precair waren.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalme. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit

van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaiï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinaiï 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. De beslissing van de

Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees

voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Het vonnis waarvan hierboven sprake, betreft een kopij. Kopijen van documenten hebben slechts een beperkte bewijswaarde omdat de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in geval van geloofwaardige verklaringen wat hier evenwel niet het geval is. Het vervallen paspoort bevestigt uw persoonsgegevens. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De factuur die u voorlegde in verband met de onderneming die u hier in België heeft opgericht, bevestigt dat u handel drijft met buitenlandse bedrijven, onder andere uit Israël. Ook deze vaststelling staat hier niet ter discussie. De toestemming die u destijds heeft gekregen om naar Israël te reizen, bevestigt dat u op een gegeven moment legaal naar Israël bent kunnen reizen. Ook deze vaststelling tenslotte staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Na een theoretische toelichting over internationale bescherming en enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen haalt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan en onderneemt hij als volgt een poging om deze te weerleggen of te ontkrachten:

“3.2.2 Verzoekende partij betwist het gezag van gewijsde van het arrest nr. 247.955 van uw Raad van 21 januari 2021 niet.

Verwerende partij betwist de identiteit van verzoekende partij niet (cf. het citaat surpa). Zij betwist evenmin het verblijf van verzoekende partij in Israël (ibidem).

Verwerende partij betwist daarenboven geenszins in de bestreden beslissing dat de veroordeling bij verstek van verzoekende partij tot tien jaar gevangenisstraf niet waarachtig zou zijn.

Zij beperkt zich tot de redenering dat zij en uw Raad in de eerste asielaanvraag geen geloof hebben gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij (cf. het citaat supra). Dit is niet hetzelfde als zeggen dat verzoekende partij heeft gelogen.

De beoordeling dat verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt nood aan internationale bescherming te hebben (cf. stuk nr. 2, p. 2/7):

“(…)”

is evenmin hetzelfde als zeggen dat verzoekende partij heeft gelogen.

Nergens stelt verwerende partij dat zij de kopie van het vonnis bij verstek waarbij verzoekende partij tot een gevangenisstraf van tien jaar wordt veroordeeld, een vals stuk is.

Het betreffende vonnis dat verzoekende partij heeft neergelegd bevat unieke formele gegevens die door verwerende partij controleerbaar zijn en het begin van bewijs leveren van de hardheidsdrempeloverschrijdende handelingen zijnde de veroordeling tot een gevangenisstraf van tien jaar als ‘foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij zal trachten ten laatste op de zitting het origineel voor te leggen als bewijs van authenticiteit.

Verwerende partij maakt bijgevolg een dubbele maar foute redenering.

Ten eerste stelt zij : 1) in de eerste asielaanvraag werd aan de verklaringen van verzoekende partij geen geloof gehecht plus 2) verzoekende partij antwoord moeizaam dat haar vader zich persoonlijk borg had gesteld zoals het vonnis bij verstek vermeldt dus 3) is verzoekende partij niet overtuigend.

Ten tweede stelt verwerende partij : 1) verzoekende partij is niet overtuigend plus 2) het vonnis bij verstek wordt enkel in kopie neergelegd dus 3) kan aan de kopie van het vonnis bij verstek zonder geloofwaardige verklaringen geen bewijswaarde worden gehecht. De conclusie is dan dat verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het moeizaam antwoord door verzoekende partij volgt uit het verkeerd begrip en/of de vertaling van «een borg betalen» of «zich borg stellen» terwijl deze verwarring tot punt van discussie leidde (para. 71 tot en met 73 van het gehoorrapport CGRA van 16 november 2021, cf. stuk nr. 4, p.7/9) en ter hoorzitting werd uitgeklaard (ibidem, p. 8/9). Het moeizame antwoord heeft dus niets met niet willen meewerken, verzwijgen of ongeloofwaardig zijn, te maken.

Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoekende partij zal trachten ten laatste op de zitting het origineel voor te leggen als bewijs van authenticiteit en tot verder bewijs van haar vrees voor hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen ingevolge de opgelegde gevangenisstraf.

Verzoekende partij toont op gedocumenteerde wijze aan dat haar verklaringen aannemelijk en in hoofdlijnen geloofwaardig zijn. Bijgevolg dient de twijfel die nog mocht bestaan in haar voordeel te worden uitgelegd.

Het voordeel van de twijfel dient om voorgaande redenen aan verzoekende partij te v/orden toegekend zoals het UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees (January 1992. Geneva, p. 48).

"(...)"

Verwerende partij onderzoekt niet of de straf van tien jaar gevangenis niet als 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 kwalificeert terwijl verzoekende partij zich daar wel op beroept als nieuwe en dus niet eerder beoordeelde reden voor zijn tweede asielaanvraag.

Verzoekende partij beroept zich niet als grond voor subsidiaire bescherming op de extreme armoede ingevolge de blokkade van Gaza Stroom die tot de precare socio-economische situatie leidt waardoor het onmogelijk wordt om in de elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die verwerende partij in het licht van het artikel 48/4, § 2, b) daaromtrent omstandig uitwerkt (cf. pagina's 3/7-4/7 van de bestreden beslissing), zijn hiermee irrelevant.

De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoekende partij beroept zich niet op onregelmatig geopende of gesloten grensovergangen noch op gewapend conflict als redenen voor haar verzoek om internationale bescherming. De motieven met betrekking artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 omstandig uitwerkt (cf. pagina's 4/7-7/7 van de bestreden beslissing), zijn hiermee irrelevant.

De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De neergelegde documenten en de documentatie toegevoegd aan het onderhavig verzoekschrift kunnen wel degelijk de conclusies van verwerende partij ombuigen of tegenspreken.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen is de erkenning als vluchteling minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoekende noodzakelijk.

Door dit niet te doen schendt de bestreden beslissing en cascade de artikelen 48/3 minstens 48/4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963). Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (RVS 2 februari 1999, nr. 78960). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (RVS 3 mei 2000, nr. 87008).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (RVS 9 juni 1993, nr. 43 259; RVS 30 maart 1998, nr. 72834). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RVS 3 maart 1993, nr. 42143; RVS 30 juni 1993, nr. 43 596). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RVS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 6 mei 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer samen met het artikel "Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid" van Egypt Today van 16 november 2021. In deze aanvullende nota wordt tevens gerefereerd aan de COI Focus "Palestine. Territoire Palestinien – Gaza. Situation sécuritaire" van 14 februari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben nu (i) er in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en de Raad

geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde problemen in Gaza met de veiligheidsdiensten van Hamas en (ii) de nieuwe verklaringen die hij in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aflegt niet van aard zijn deze vaststellingen te wijzigen, omdat (B) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn levensomstandigheden in Gaza allerm minst precair waren, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (C) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit de beschikbare informatie blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (E) de door hem in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten niet van aard zijn om deze vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker herhaalt in zijn tweede verzoek om internationale bescherming de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen die hij zou hebben gekend met Hamas omwille van zijn verblijf en werk gedurende enkele jaren in Israël. Hij voegt hieraan toe dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook vreest dat een vonnis dat tegen hem bij verstek zou zijn uitgesproken en waarbij hij veroordeeld zou zijn tot onder meer een gevangenisstraf van tien jaar, uitgevoerd zou worden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nrs. 16 en 19).

In de bestreden beslissing stelt de adjunct-commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij komt tot deze vaststelling op basis van de volgende pertinente overwegingen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming zich volledig baseert op dezelfde feiten als die van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 6). Dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een weigeringsbeslissing werd genomen door het Commissariaatgeneraal die in hoger beroep werd bevestigd door de RvV. Het CGVS en de RvV hechtten geen geloof aan de door u beweerde problemen in Gaza met de veiligheidsdiensten van Hamas, dit omdat (i) uw verklaringen getuigen van een gebrek aan details en doorleefdheid; (ii) u inconsistente verklaringen aflegde over het aantal ondervragingen en oproepingsbrieven die u kreeg; (iii) het niet logisch is dat Hamas u na elke ondervraging zomaar zonder enige voorwaarde zou vrijlaten terwijl zij van plan waren om u valselijk te beschuldigen van spionage; en (iv) u probleemloos via Rafah Gaza heeft kunnen verlaten, wat erop wijst dat u niet in de specifiek negatieve aandacht van Hamas stond. De nieuwe verklaringen die u heden aflegt, zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, wel integendeel.

U verklaarde bij verstek te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. Uw broer zou door de Hamas autoriteiten verplicht zijn geweest om de zitting van de rechtbank waarbij u werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf, bij te wonen zodat hij u hiervan op de hoogte kon brengen. Het is evenwel opmerkelijk dat u noch uw broer een beroep zouden hebben gedaan op een advocaat om eventueel na te gaan wat uw juridische mogelijkheden zijn nadat u werd veroordeeld tot een dergelijke lange gevangenisstraf (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 53-56). In het vonnis is er sprake van een vrijlating na borgstelling. U werd naar aanleiding hiervan door het CGVS gevraagd of u ooit in het verleden werd vrijgelaten nadat u een borgsom had betaald. U vroeg zich vervolgens luidop af of er in het vonnis hiernaar was verwezen. U werd er op gewezen om enkel te antwoorden op de vraag en dus te verklaren of u ooit al dan niet na betaling van een borgsom bent vrijgelaten geweest. U liet nu optekenen dat u het echt niet meer wist. Dit is hoogst opmerkelijk. U werd erop gewezen dat dit moeilijk te aanvaarden is gelet op het feit dat u niet zo vaak bent ondervraagd en vastgehouden geweest. Het kan dan ook niet zo moeilijk zijn om met meer zekerheid te antwoorden op de hierboven gestelde vraag. U antwoordde nu dat u enkel een som geld had betaald voor het regelen van een tansiq. Uit dit antwoord kan aldus afgeleid worden dat u nooit op borgsom zou zijn vrijgelaten. U reageerde opnieuw met een erg vaag antwoord: 'ik kan mij niet herinneren iets te hebben betaald', maar voegde eraan toe dat u hiermee wilde zeggen dat u niets heeft betaald en niet dat u hierover twijfel wilde uitdrukken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 43-51). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw vader zich persoonlijk borg had gesteld bij één van de verschillende keren dat u werd vrijgelaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 72 en 73). Wat er ook van zij, uw verklaringen in dit verband zijn weinig overtuigend en roepen verdere vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid, zoals ook al het geval was bij uw eerste asielaanvraag."

Over het vonnis dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"Het vonnis waarvan hierboven sprake, betreft een kopij. Kopijen van documenten hebben slechts een beperkte bewijswaarde omdat de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in geval van geloofwaardige verklaringen wat hier evenwel niet het geval is."

Gelet op de voorgaande motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing geenszins betwist dat de veroordeling bij verstek tot tien jaar gevangenisstraf niet waarachtig zou zijn.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de adjunct-commissaris-generaal nergens stelt dat de kopie van het vonnis een vals stuk is, lijkt hij er ten onrechte van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dienen de (adjunct-)commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). In casu heeft de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden aangegeven waarom het vonnis naar haar oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde heeft waar zij stelt dat het slechts een fotokopie betreft waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden verleend en dergelijke documenten enkel weerhouden kunnen worden in geval van geloofwaardige verklaringen. Ook de Raad is van oordeel dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De fotokopie van het vonnis kan dan ook slechts een begin van bewijs leveren van de "hardheidsdrempeloverschrijdende handelingen" indien ze wordt ondersteund door andere deugdelijke documenten en/of geloofwaardige en coherente verklaringen. De Raad stelt voorts vast dat waar verzoeker stelt te zullen trachten "ten laatste op de zitting het origineel voor te leggen als bewijs van authenticiteit", een dergelijk document voor het sluiten van de debatten niet werd neergelegd. Het betoog van verzoeker dat hij op gedocumenteerde wijze aantoonst dat zijn verklaringen aannemelijk zijn en in hoofdlijnen geloofwaardig zijn, kan dan ook niet overtuigen.

Door voorts aan te voeren dat zijn moeizaam antwoord volgt uit het verkeerd begrip en/of de vertaling van "een borg betalen" of "zich borg stellen", slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven, die steun vinden in het administratief dossier, in concreto te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel hij duidelijk gevraagd werd of men hem telkens gewoon heeft vrijgelaten, dan wel of er eventueel aan zijn vrijlating voorwaarden waren verbonden en of hij ooit een borgsom heeft moeten betalen om zijn vrijlating te bekomen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud,

p. 5, vragen 42 en 43), verklaarde verzoeker na veel moeite het echt niet meer te weten of hij ooit een borgsom heeft moeten betalen om zijn vrijlating te bekomen in het kader van zijn ondervragingen door Hamas (*ibid.*, vraag 48) om pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud, lang nadat de tolk hem erop gewezen had dat er in het vonnis eerder sprake is van “borgstelling” en niet van “betalen van een borgsom”, te verklaren dat zijn vader voor hem borg stond (*ibid.*, vraag 73). De omstandigheid dat er even onduidelijkheid was tussen de begrippen “borgstelling” en “betalen van een borgsom” kan niet verklaren dat verzoeker eerst verklaarde zich niet te herinneren of hij ooit betaald had om zijn vrijlating te bekomen om dan te stellen dat hij niets betaald heeft, noch dat verzoeker pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud op de proppen kwam met de borgstelling door zijn vader, lang nadat hij door de tolk reeds werd gewezen op de begripsverwarring en nog langer nadat hem – meer algemeen – werd gevraagd of er eventueel aan zijn vrijlating voorwaarden waren verbonden.

Aangezien de huidige veroordeling tot 10 jaar gevangenisstraf voortvloeit uit verklaringen die reeds eerder door zowel het CGVS als de Raad ongeloofwaardig werden bevonden, niet gedocumenteerd wordt met een authentiek stuk en niet wordt ondersteund door overtuigende verklaringen, wordt deze *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

De overige door verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken (adm. doss., stuk 5, map met ‘Documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Het vervallen paspoort bevestigt uw persoonsgegevens. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De factuur die u voorlegde in verband met de onderneming die u hier in België heeft opgericht, bevestigt dat u handel drijft met buitenlandse bedrijven, onder andere uit Israël. Ook deze vaststelling staat hier niet ter discussie. De toestemming die u destijds heeft gekregen om naar Israël te reizen, bevestigt dat u op een gegeven moment legaal naar Israël bent kunnen reizen. Ook deze vaststelling tenslotte staat hier niet ter discussie.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het betoog van verzoeker is bijgevolg niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde nieuwe elementen, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met Hamas niet aannemelijk maakt. Aangezien daarbij werd geoordeeld dat verzoeker de veroordeling tot 10 jaar gevangenisstraf *in casu* niet aannemelijk maakt, is zijn betoog dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet onderzoekt of deze gevangenisstraf “niet als ‘foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 kwalificeert terwijl verzoekende partij zich daar wel op beroept als nieuwe en dus niet eerder beoordeelde reden voor zijn tweede asielaanvraag" niet dienstig.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021 en het rapport "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*" van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn levensomstandigheden in de Gazastrook allerminst precair waren. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“De argumenten die in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in dit verband werd aangehaald blijven onverkort gelden:

Zo haalt u zelf geen socio-economische redenen aan om niet te willen terugkeren naar Gaza. Uit uw verklaringen blijkt dat u een huis hebt in Gaza dat eigendom is van uw familie waar uzelf vroeger woonde en waar uw familieleden nog steeds wonen (CGVS 1 p. 3). Uw vader geniet van een ambtenarenpensioen als voormalige ambtenaar (CGVS 1 p. 8). Volgens uw verklaringen zijn jullie burgers en geen vluchtelingen, een groep die dikwijls tot de hoge socio-economische klasse behoort in Gaza (CGVS 1 p. 3, p. 11) (landeninformatie nr. 1). U en al uw broers en zussen hebben middelbare studies gedaan (CGVS 1 p. 9). Na uw studies hebt u zelfs een rijopleiding gevolgd en zo uw rijbewijs behaald in Gaza (CGVS 1 p. 12). Daarenboven bent u ook in staat om medische zorg te betalen in Gaza. U ging immers naar privé-dokters in geval van ziekte (CGVS 1 p. 11). Bijkomend wilt het CGVS opmerken dat u aangeeft dat u een bedrag van 7000 dollar betaalde om uw reis te bekostigen (CGVS 1 p.5) wat een aanzienlijk bedrag is en aldus een fraai beeld schetst over uw socio-economische situatie. (zie beslissing eerste verzoek om internationale bescherming).

Bovendien verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u hier in België een onderneming was gestart en dat u handel dreef met een bedrijf uit Israël waarmee u destijds in contact was gekomen toen u illegaal in Israël woonde. U legde een factuur voor waaruit bleek dat u voor een bedrag van 76 524 euro een bestelling had geplaatst bij het bovengenoemde Israëlisch bedrijf. U wilde ermee aantonen dat u wel degelijk een tijdlang in Israël heeft gewoond, iets waarvan u dacht dat dit in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet werd geloofd. U werd erop gewezen dat dit laatste niet in twijfel was getrokken in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 9-20). Het feit dat u op dergelijk grote schaal handel kan drijven met bedrijven uit onder andere Israël bevestigt zoals hierboven reeds werd aangetoond dat uw levensomstandigheden in Gaza allerminst precair waren.”

Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die ertoe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zich niet op de extreme armoede ingevolge de blokkade van de Gazastrook beroept als grond voor subsidiaire bescherming.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaken in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort.

Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinaï 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinaï 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Uit het artikel "*Opened for 6 consecutive months : Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van Egypt Today van 16 november 2021, dat verwerende partij op 6 mei 2022 samen met haar aanvullende nota bij de Raad heeft neergelegd, blijkt ten slotte dat de grensovergang te Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is, en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk is. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel geconfronteerd wordt met de

onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt en voert in zijn verzoekschrift zelfs aan zich niet te beroepen “*op onregelmatig geopende of gesloten grensovergangen*”.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

De argumentatie in het verzoekschrift dat de motieven van de bestreden beslissing over “*de extreme armoede ingevolge de blokkade van Gaza Stroom die tot de precare socio-economische situatie leidt*” en over “*onregelmatig geopende of gesloten grensovergangen*” irrelevant zijn nu hij zich daar niet op beroept, kan niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat er op de met het onderzoek belaste instanties, zoals het CGVS, een samenwerkingsplicht rust, die met zich brengt dat deze instanties ervoor dienen te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. Wat er ook van zij, zelfs indien verzoeker zou worden gevolgd en deze motieven als irrelevant worden beschouwd voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, dan nog dient te worden vastgesteld dat zijn kritiek gericht is tegen overvloedige motieven van de bestreden beslissing, zodat de eventuele gegrondheid daarvan, in het licht van de overige motieven van de bestreden beslissing, die als determinerend moeten

worden beschouwd, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, laat staan tot de toekenning van internationale bescherming.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

De Raad wijst erop dat hij reeds in zijn arrest nr. 247 955 van 21 januari 2021 besloot dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De actuele informatie die verwerende partij thans bijbrengt, werpt op deze beoordeling geen ander licht.

Uit deze informatie blijkt dat de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard zijn gebleven van geweld vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig.

Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Ook werd het lanceren van brandballonnen hervat en werden demonstraties bij de grensafscheiding gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient nog steeds te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie in het rechtsplegingsdossier, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen en stelt in zijn verzoekschrift zelfs zich niet te beroepen *“op gewapend conflict als redenen voor haar verzoek om internationale bescherming”*.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker ook in zijn huidig verzoek geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat de motieven van de bestreden beslissing over het gewapend conflict in Gaza irrelevant zijn nu hij zich daar niet op beroept, kan niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat er op de met het onderzoek belaste instanties, zoals het CGVS, een samenwerkingsplicht rust, die met zich brengt dat deze instanties ervoor dienen te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. Wat er ook van zij, zelfs indien verzoeker zou worden gevolgd en deze motieven als irrelevant worden beschouwd voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, dan nog dient te worden vastgesteld dat zijn kritiek gericht is tegen overtollige motieven van de bestreden beslissing, zodat de kritiek daarop, in het licht van de overige motieven van de bestreden beslissing, die als determinerend moeten worden beschouwd, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, laat staan tot de toekenning van internationale bescherming.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN